

nost proti zneužívání moci ať úřední neb neúřední, veřejné neb soukromé, politické neb hospodářské — jsou dobře známy . . . Presidentu Osvoboditeli byla jakákoliv moc vždy pouze nejzodpovědnějším mravním závazkem a povinností, nikdy však výsadou neb dokonce nadprávím. Stejný názor a stejnou životní praxi žádal od každého občana naší demokracie, zejména od vykonavatelů moci veřejné, po výtce od vykonavatelů moci justiční. Jsme šťastni, že orgánům justičním nebylo těžko, aby tak mysli, takto cítili a aby se snažili takto i konati, ve shodě s učením našeho Velikého Mrtvého.«

Promlčení automobilových přestupků administrativních.

Polic. rada Dr. Fr. R o s e n b a c h uveřejňuje v 6. čísle II. roč. »Aktualit čsl. práva automobilového« pod výše uvedeným titulem článek, z něhož uvádíme:

»Podle § 4 nařízení č. 61/1855 odpadá vyšetřování a trestání policejních přestupků bez další podmínky tehdy, uplynuly-li 3 měsíce od doby, kdy byl přestupek spáchán, aniž bylo zavedeno trestní řízení. Naproti tomu ustanovuje § 31 zák. čl. XL/1879 na Slovensku a Podkarpatské Rusi promlčení lhůtu 6 měsíců. Na rozdíl od práva platného v zemích historických, zná však citovaný článek také promlčení vý-

konu trestu, které nastává do jednoho roku ode dne, kdy trestní nález nabyl právní moci. Ve správním právu trestním není přípustno požadovatí dalších náležitostí promlčení; proto není třeba, aby pachatel nahradil škodu, kterou způsobil, nebo aby neměl z trestného činu prospěch, anebo aby byly odstraněny následky tohoto činu. Uplatňování analogie v §§ 227 a 531 trestního zákona pro obor trestního práva administrativního jest nepřipustné (Boh. A-395). Tříměsíční lhůta promlčení se přetrhuje, bylo-li proti pachateli zavedeno řádné řízení.

Sporné jest, začíná-li po zahájení trestního řízení běžeti nová doba promlčení, anebo zda zahájením trestního řízení se promlčení vůbec znemožňuje. Praxe stála původně na stanovisku prvním, později se však přiklonila ke stanovisku druhému . . .

Pro jízdu motorovými vozidly přicházejí v úvahu jednak zákon č. 81/1935 a dále zákon č. 77/1935. Přestupky proti zákonu o jízdě motorovými vozidly promlčují se do tří měsíců, a to podle zásad vylíčených shora. V tomto zákoně není totiž obsažena žádná speciální norma, která by se týkala promlčení přestupků. Naproti tomu promlčují se však přestupky proti zákonu o dopravě motorovými vozidly do 6 měsíců. Důvodem jest, pokud jde o obor koncesované dopravy, že podle § 18 tohoto zákona platí pro tuto dopravu, neustanovuje-li zákon něco jiného, příslušná ustanovení živnostenského řádu. Podle § 140 živnostenského řádu promlčují se však přestupky živnostenského řádu do 6 měsíců. Zdůrazňují však, že tato 6měsíční lhůta promlčení platí pouze pro obor dopravy koncesované, nikoli však pro dopravu licentovanou, kde zase nastupuje všeobecná lhůta promlčení v trvání 3 měsíců.«

Z právní praxe.

Mimořádné a řádné odpisy, amor-tisační kvota u přímých daní 1936 a 1937.

I. Článek 4 zák. č. 226/1936 stanoví:

Pro investice podle § 10, odst. 2., věty druhé a podle § 79 písm. f), odst. 3. a 4. započaté nebo provedené před 1. lednem 1936 je přípustný mimořádný odpis ve výši 20% v dosavadním rozsahu. Při tom nesmí tento odpis při změně berního roku (čl. 4 části první) činití úhrnem více než 20%.

K tomu vydalo min. fin. výnos ze dne 28. VII. 1937, č. j. 67052/37-III/8, v němž se praví:

Vzešly pochybnosti o tom, zda řádné i mimořádné odpisy budov, strojů a zařízení provedené v roce 1936 (jehož důchod nebo výtěžek se zdaní též na berní rok 1937)

a) se mají tak jako jiné výdajové položky též na berní rok 1937 bez ohledu na to, zda tím bude se zřetelem na odpisy pro rok 1936 a léta předchozí daňové uznán větší odpis než 100%, a s tím účinkem, že odpisy na berní rok 1937 daňově uznány bude možno povoliti ještě jednou v příštích letech, či

b) mají-li se při vyměření daně na berní rok 1937 z vydání vyloučiti ony části odpisů uplatněných poplatníkem v r. 1936, o které by odpis se zřetelem na odpisy pro rok 1936 a léta dřívější přesahoval 100 procent a zda se tedy mají důsledně

částky jako odpis při vyměření daně na berní rok 1937 uznané pokládati za odepsané, takže již nemohou být v příštích letech odečteny.

K tomu stanoví ministerstvo financí toto:

K novele k zákonu o př. daních není nikde stanoveno, že by daňový základ musel být pro 1936 i 1937 naprosto stejný a není proto vyloučeno, odečítati pro berní rok 1937 na odpisech jinou částku než pro rok 1936. Přesto, že se daň na rok 1936 i daň na berní rok 1937 vyměřují z důhodů, výtěžných, tvoří vyměření daně na každý z těchto a požitků v kalendářním r. 1936 dosaženo roků samostatné vyměření a nutno pro každý z těchto roků samostatně posuzovati jednotlivé příjmové a výdajové položky a tedy též otázku, zda jest při vyměření daně na berní rok 1937 odpis odčitatelný, či nikoliv. Při tom nutno si uvědomiti, že na rozdíl od jiných výdajových položek nutno při odečítání odpisů bráti zřetel i na před-

chozí léta tak, aby odpis daňově uznaný nepřekročil v úhrnu 100% pořizovací hodnoty. Správnost těchto vývodů potvrzuje též ustanovení čl. 4 druhé věty, části druhé zák. č. 226/1936 Sb. z. a n., které sice mluví pouze o mimořádných odpisech, ale jehož zásadu nutno logicky vztahovati i na řádné odpisy.

Z uvedeného plyne, že

- při vyměření daně na berní rok 1937 lze za odčitatelné uznati řádné i mimořádné odpisy pouze potud, pokud jsou přiměřené a pokud spolu s odpisy, v dřívějších letech do 1936 včetně daňově uznanými, nepřesahují 100% pořizovací hodnoty,
- při vyměření daně na berní rok 1938 a další nutno při posuzování otázky, není-li snad již celý odpis (100%) daňově vyčerpán, bráti v úvahu též odpisy, které byly při vyměření daně na berní rok 1937 za odčitatelné uznány.

Příklady:

Stroj pořízen v roce	Do r. 1935 včetně byl uznán odpis		Strana v bilanci uplatňuje odpis		Nutno uznati daňové odpisy na berní rok				V dalších letech lze daňově uznati ještě odpisy	
					1936		1937			
	mimořádný %	řádný %	mimořádný %	řádný %	mimořádný %	řádný %	mimořádný %	řádný %	mimořádný %	řádný %
1934	20	20	—	10	—	10	—	10	—	40
1935	5	10	5	10	5	10	5	10	5	50
1935	5	10	10	10	10	10	5	10	—	50
1935	5	10	15	10	15	10	—	10	—	50
1935	10	10	10	10	10	10	—	10	—	50
1935	—	10	5	10	5	10	5	10	10	50
1935	—	10	20	10	20	10	—	10	—	50
1936	—	—	20	10	20	10	—	10	—	60
1936	—	—	15	10	15	10	5	10	—	60
1936	—	—	10	10	10	10	10	10	—	60
1936	—	—	5	10	5	10	5	10	10	60

Nejsou-li ovšem stranou uplatněné odpisy »přiměřené«, nutno přirozeně podle shora uvedených zásad užití přiměřených odpisových procent.

V Národních Listech z 22. VIII. 1937 uvádí k tomu Dr. Jar. Berák:

Odpis je pojem především bilanční. Výklad, který by se z cit. právní normy podával, je, že poplatník nemůže odečísti v bilanci za oba berní roky (1936 a 1937) po 20% mimořádných odpisů za oba tyto roky, tedy snad 40% v bilanci za hospodářský rok 1936, nýbrž v bilanci za rok 1936 jen 20% vzhledem k tomu, že podkladem pro vyměření daně je výtěžek jediného kalendářního roku. Že pak tento předpis tvoří odpočitatelnou položku jak pro berní rok 1936, tak i pro berní rok 1937, je jen logické, poněvadž druhá věta článku čtvrtého mluví jen o výši odpisu, tedy pojmu čistě bilančním, aniž stanoví, že tento odpis by směl být uznán jako odčitatelná položka jen v r. 1936, nikoli však v ber. roce 1937, ve kterém by

snad tento odpis měl být přičten k daňové základně. Takový výklad se také shoduje s článkem 1, odst. 1. přechodných ustanovení, kde je výslovně řečeno, že přímé daně budou poplatníkům vyměřeny jednak na berní rok 1936, jednak, a to bez provedení samostatného vyměřovacího řízení — i na berní rok 1937.

Nemá-li se tedy provést samostatné vyměrování na rok 1937, není také možno, aby odpisy, provedené v bilanci roku 1936, ať již řádné nebo mimořádné, byly posuzovány jinak za rok 1936 a jinak za rok 1937, poněvadž takový postup by vyžadoval odchýleného vyměřovacího řízení.

Pro takovou myšlenku nelze ostatně nalézt ani v zákoně opory. Kdyby odpočet mimořádných odpisů neměl být uznán jako odpočitatelná položka při zjištění daňové základny pro berní rok 1937, musila by pro to být dána zvláštní právní norma. Odst. 2. článku 4 však takovou normou není, poněvadž naopak potvrzuje, že mimořádný odpis smí činiti dohromady 20%, že má tento od-

pis vliv na výši daňové základny ve dvou berních letech, je úplně oprávněno, poněvadž také výtěžky roku 1936 účinkují v tomto smyslu dvakrát. Odpis ve smyslu odst. 2., čl. 4, je odpis na účtě investic, který se provádí bilančně jen jednou, a to v roce 1936 a nikdo nemůže tvrditi, že by tento odpis byl proveden snad dvakrát proto, že v důsledku změny berního roku, zejména pak čl. 1, odst. 1. přechodných ustanovení novely výtěžek roku 1936 je podkladem pro dvojitě vyměření daně.

Poslední slovo bude v této věci tedy jistě míti Nejvyšší správní soud.

V témže smyslu se k výnosu min. fin. vyjadřuje Nár. Pol. z 29. srpna 1937, čís. 236, a Lidové Noviny z 5. září 1937.

II. Poukazujeme též na svou redakční poznámku k čl. Dra Hájk a, Daňové úlevy pro motorová vozidla podle vl. nař. 165/1936 Sb. z. a n. na str. 67, ročníku 1936/1937, Právní praxe, kde jde o zcela obdobný případ, arci neopírající se o zákon, nýbrž jen o výnos ministerstva financí. Nyní nařídilo ministerstvo financí ve výnosu z 18. srpna 1937, č. 73883/37, dodatkem k výnosu z 28. července 1937, čís. 67052/37 v předu citovanému, že u motorových vozidel pořízených v roce 1936 má býti uznáno jako odpočitatelné:

Pro berní rok 1936 50%,
pro berní rok 1937 30%,
pro berní rok 1938 20%

pořizovacího nákladu. Není pochyby, že vývody Dra Beráka, týkající se výn. č. 67052/37, vyvracejí správnost takového postupu i ohledně výnosu č. 73883/37, avšak, jelikož jde o mimořádný odpis, na který má poplatník nárok nikoli dle zákona, nýbrž na základě výnosu min. fin., jest omezení tohoto nároku na odpis, které se stalo rovněž výnosem min. fin., platné. V tomto druhém případě tedy nejvyšší správní soud nebude míti důvod otázku řešiti.

Jsou předpisy §§ 37 a 38 civ. soud. řádu normy donucovací a platí i pro bursovní soudy rozhodčí?

Žalobce vzal v bursovním sporu žalobu se vzdáním se žalobního nároku zpět s tím, že nedal svému právnímu zástupci příkazu k podání žaloby a žalovaný navrhl přirknutí útrat. Bursovnímu soudu rozhodčímu bylo pak řešiti otázku, komu nutno uložit náhradu nákladů způsobených odpůrci žalobce.

Hora (Československé civilní právo procesní, II. vyd., 1926, str. 76) uvádí: Nezmocněnému zástupci budiž uložena náhrada nákladů způsobených odpůrci prozatímním připuštěním takového jednatele, jestliže tento nepředložil plnou moc, nebo neprokáže schválení strany do lhůty soudem mu k tomu dané. (38, II., III. rak., 110, V. uh.)

Neumann (Komentář 1927, str. 521) uvádí rovněž, že náhrada stíhá toho, kdo předseval procesní jednání jako falsus procurator a že strana, za níž jednal, nepřichází v úvahu ani v tom případě, kdyby falsus procurator tvrdil, že tato zavdala podnět k procesnímu jednání, neboť jde v tomto případě o skutečnosti, které mohou býti zjištěny pouze v řízení sporném, pro něž v případě, o němž jde není místa. Útraty nutno proto uložit vždy domnělému zmocněnci, který se pak přirozeně může hojiti zvláštní žalobou na straně, která ho domněle zmocnila.

Rozhodčí soud sdílel právní názor, že tvrzení žalobce, že nedal svému právnímu zástupci příkazu k podání žaloby je v tomto sporu pro otázku útrat nerozhodné, neboť nehledě k tomu, že jde o zvláštní řízení bursovního soudu rozhodčího, při čemž by bylo rozhodnouti právní otázku, zda předpisy §§ 37 a násl. civ. ř. s. jsou i pro rozhodčí soud bursovní závazny, k čemuž by rozhodčí soud bursovní, vzhledem k ustanovení čl. XVII. uv. zák. k civ. ř. s. sotva mohl přisvědčiti, je přece žalobci volno, aby své případné nároky uplatňoval řádným pořadem práva. Chytil.

Při kterých soudních rozhodnutích se platí 10% přírážka?

Vedle poplatku z rozhodnutí, jimiž se nalézá o nárocích několika

žalobců nebo o nárocích proti několika žalovaným (společenství v rozepři), platí se za každou další osobu, vystupující jako žalobce nebo žalovaný, 10% přírážka, a to stejným způsobem jako poplatek; úhrn těchto přírážek nemá však převyšovati základní poplatek. Totéž platí obdobně také při vedlejší intervenci. To jest nové znění poznámky 2 k pol. 6 sazby soudních poplatků (vyhláška č. 9/1936 Sb. z. a n.) podle úpravy zákona č. 255/1935 Sb. z. a n., který od 1. ledna 1936 zavedl tu změnu, že se tato 10% přírážka platí nejen při úředně vyměřovaných procentních poplatcích ze soudních rozhodnutí, nýbrž také když se poplatky z těchto rozhodnutí zapravují v kolcích. Při odpovědi na otázku, při kterých všech soudních rozhodnutích se platí vedle kolkového nebo procentního poplatku 10% přírážka podle cit. poznámky 2 k pol. 6 sazby soudních poplatků, nutno přihlídnouti především ke slovnímu znění zákona. Podle něho přichází placení 10% přírážky v úvahu jenom při těch poplatných soudních rozhodnutích, jimiž se nalézá o nárocích několika žalobců nebo o nárocích proti několika žalovaným (společenství v rozepři), což platí obdobně také při vedlejší intervenci. Lze tedy usuzovati, že jsou tu míněna pouze ta rozhodnutí, která soud učiní v soudním řízení o občanských právních rozepřích, které jest upraveno civilním soudním řádem, pokud podle jeho ustanovení jde pojmově buď o společenství v rozepři (§ 11 civ. řádu soud.) a hlavní intervenci (§ 16 c. ř. s.), která jest jeho druhem, nebo o vedlejší intervenci (§ 17 c. ř. s.). Při tom nezáleží na tom, ve kterém období právní rozepře došlo k poplatnému rozhodnutí, tedy nerozhoduje, jde-li o rozhodnutí v první či vyšší stolici, až do pravoplatného rozhodnutí rozepře, dokud může přistoupiti ve-

dlejší intervenient (§ 18 c. ř. s.). V tom smyslu jest rozuměti »nalézáni o nárocích několika žalobců nebo o nárocích proti několika žalovaným«.

Z poplatných soudních rozhodnutí (nálezu, rozsudků a usnesení, uvede-ných v pol. 6 sazby soud. popl.), při nichž vedle poplatku nutno zaplatiti ještě 10% přírážku za každého spolužalobce, spolužalovaného nebo vedlejšího intervenienta, přicházejí podle toho, co bylo shora řečeno, v úvahu

1. nálezy první stolice, tedy soudní rozhodnutí, vyjmenovaná v pol. 6 A, písm. a), b), c), d) sazby soud. poplatků,

2. rozsudky a usnesení první stolice, totiž rozhodnutí, vyjmenovaná v pol. 6 B, písm. a), b) saz. soud. poplatků,

3. platební rozkazy v upomínacím řízení (pol. 6, C saz. soudních poplatků),

4. rozhodnutí druhé nebo třetí stolice o opravných prostředcích proti soudním rozhodnutím, uvedeným shora pod č. 1 a 2 a usnesení, kterým se věc vrací nižšímu soudu (§ 496, odst. 1 a § 510, odst. 1 civ. ř. soudního) — pol. 6 E, písm. a) sazby soud. poplatků.

Naproti tomu lze podle shora uvedené úvahy míti za to, že 10% přírážka se neplatí vedle poplatků z těch soudních rozhodnutí, uvedených v pol. 6 sazby soudních poplatků, k nimž nedošlo v soudním řízení o občanských právních rozepřích, nýbrž v soudním řízení jiného druhu, na př. v řízení exekucním, kde se nerozhoduje o sporném nároku, nýbrž buď o zajištění nároku, dosud pravoplatně nezjištěného, nebo o vymáhání nároku, zjištěného již pravoplatným soudním rozhodnutím [pol. 6 B, písm. c), D, písm. a), b), c), E písm. b) sazby soud. poplatků], nebo v řízení povahy nesporné [§§ 4 a 29 zákona č. 85/1924 Sb. z. a n. o ochraně nájemníků].

To potvrdilo ministerstvo financí výnosem ze dne 31. července 1936, č. j. 59.345/36-V/15, kterým sdělilo, že 10% přírážka se vybírá pouze z těch soudních rozhodnutí, u kterých může jíti o společenství v rozepři podle § 11 c. ř. s. nebo o vedlejší intervenci podle § 17 c. ř. s., tedy na př. nikoli ze soudních usnesení, kterými se povoluje exekuce (pol. 6, písm. D saz. soud. poplatků).

Názor, že musí jíti o poplatky ze soudních rozhodnutí v právních rozepřích, lze podepřítí též pamětním spisem čís. nař. č. 279/1915 ř. z., podle něhož zavedení 10% přírážky se zakládá na úvaze, že společenství v rozepři a vedlejší intervence často způsobují soudu nemalou práci na víc a zároveň umožňují stranám soustředění v jednu právní rozepři zpravidla lacině uplatňování práva, dvě okolnosti, jež opravňují zvýšený nárok na poplatky. Muchka.

K poplatnosti rozsudků mezitímních.

Jest všeobecně známo, že ve sporech o náhradu škody bývá řízení obmezeno na právní důvod žaloby a ukáže-li se tento bezpodstatný, dochází k rozsudku mezitímnímu s touto obvyklou formulací: »I. Žalobní nárok není po právu; II. nabude-li tento rozsudek moci práva, stane se rozsudkem konečným, kterým se žaloba zamítá a žalobce se odsuzuje k náhradě útrat sporu.«

Z takovýchto rozsudků mezitímních bývalo předpisováno rozsudečně jen straně žalující co podlehlé ve sporu a odsouzené k náhradě útrat. V této praxi však nastal nyní obrat následkem nálezu nejvyššího správního soudu ze dne 26. listopadu 1936, č. 15.451/36, uveřejněného v Právu československém, ročník IV., sešit 3, pod č. 1362. Odůvodnění tohoto nálezu zní:

»Ve sporu jest jen otázka platební povinnosti a jest rozhodnouti mezi stranami spornou otázkou, zda ve zpoplatněném rozsudku byl vydán výrok o útratách či nikoliv.

Stížnost hájí stanovisko, že podáním odvolání byla účinnost vyroku o útratách v »podmíněném« rozsudku pouze odsunuta. Vychází tudíž z názoru, že zpoplatňovaný mezitímní rozsudek má výrok o útratách. Stanovisko toto jest však v odporu se zněním mezitímního rozsudku.

Dlužno především uvážiti, že podle poznámky 3 ku saz. pol. 6 sazby soudních poplatků, vyhlášené dne 9. září 1931 pod č. 151 Sb. z. a n., vyneseli se před konečným rozsudkem rozsudek mezitímní (§ 393 c. ř. s.), jest zapříviti již při rozsudku mezitímním týž poplatek, jako kdyby se bylo rozhodlo rozsudkem jediným. Jest tedy předmětem zpoplatnění již vydání rozsudku mezitímního (§ 2, č. 4 čís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 279 ř. z.).

Rozsudek, o jehož zpoplatnění zde se jedná, je jako takový rozsudkem mezitímním, zároveň však vsunuto bylo do něho podmíněčné rozhodnutí konečné (rozsudek konečný), jehož účinnost měla nastati tou dobou, kdy by mezitímní rozsudek nabyl právní moci. Pouze ve příčině tohoto podmíněčného rozsudku konečného připojen je výrok o útratách (arg. »žalobce bude pak...«).

Otázka nabytí právní moci mezitímního rozsudku není také konečně zodpovězena skutečností, že byl do něho podán opravný prostředek, kdyžžte pro tuto otázku může přece ještě přijíti do úvahy výsledek opravného řízení. V tomto sporu tvoří rozhodnou otázku, zda mezitímní rozsudek, který se zde zpoplatňuje, nikoliv tedy podmíněčné současně vydaný rozsudek konečný, má výrok o útratách.

Tuto otázku jest podle jasného obsahu rozsudku zodpověděti záporně a jest pak bez právní relevance, že podle citovaného předpisu poznámky 6 při vydání rozsudku konečného či také v případě, že podmínka, pod níž byl již vydán, došla by splnění, nemá z tohoto konečného rozsudku žádný další poplatek býti vybírán, ježto nelze z tohoto důvodu na podkladě nějaké pozitivní normy vyvoditi, že by výrok o útratách obmezený na podmíněný rozsudek konečný vztahoval se pak také na zpoplatňovaný rozsudek mezitímní.

Není-li zde tedy výroku o útratách, pak právem použito bylo předpisu § 20, odst. 1, l., 2 a) čís. nařízení ze dne 15. září 1915, č. 279 ř. z. a stížnost, tvrdící opak, jest bezdůvodná. (Nález z 26. listopadu 1936, č. 15.451/36.)«

Nejvyšší správní soud tedy zastává stanovisko, že z takovýchto rozsudků mezitímních jest předepsati rozsudečně oběma stranám polovicí, ježto neobsahují výroku o útratách.

S tímto stanoviskem nejvyššího správního soudu lze sotva souhlasiti

s hlediska civilního řádu soudního.

Uvedený nález dělí mezitímní rozsudek uvedeného druhu na dvě části: rozeznává jednak výrok mezitímní, kterému ovšem není připojen žádný výrok o útratách, jednak výrok konečný, obsahující též výrok o útratách sporu, jehož platnost jest však podmíněna pravoplatností výroku mezitímního, z čehož uvedený nález vyvozuje, že, dokud tato podmínka pravoplatnosti nenastala, nutno zpoplatnit toliko výrok mezitímní.

Ve skutečnosti však představuje rozsudek mezitímní, druhu shora uvedeného, jednotný a nerozdílný celek, z kterého nelze vytrhnouti jednotlivé jeho části. Rozsudek takový se neliší nikterak od zamítavého rozsudku konečného, jehož formulace obvykle zní: »I. Žaloba se zamítá; II. žalobce se odsuzuje k náhradě útrat.«

Pro zamítavý rozsudek mezitímní vytvořila praxe bez jakéhokoliv výslovného zákonného předpisu jinou formulaci, která jest shora uvedena a kterou má být toliko vyznačeno, že soud pokládá nárok žalobní za bezpodstatný již co do důvodu, aniž by bylo třeba zabývat se jeho výši. Odstavec II. této formulace poukazuje zřejmě k tomu, že tomuto rozsudku mezitímnímu již nenásleduje žádný rozsudek konečný.

Podmínka připojená k výroku útratovému (pravoplatnost t. zv. výroku mezitímního) jest jen zdánlivou, neboť jde tu o *conditio juris*. Vždyť účinnost jakéhokoliv rozhodnutí soudního jest podmíněna jeho pravoplatností, což platí zejména o výroku ad II. v zamítavém rozsudku konečném. Zda se tato *conditio juris* v rozhodnutí výslovně

vyznačuje, nebo (jak obvykle) vynechává, nemá přece vnitřního významu.

Pro obor práva poplatkového jest však tato *conditio juris* podle výslovného předpisu §u 2, odst. 4 cis. nař. č. 279/1915 ř. z. bez jakéhokoliv významu.

Názor nejvyššího správního soudu, že dokud rozsudek mezitímní nenabyl moci práva, nutno zpoplatnit pouze t. zv. výrok mezitímní a v důsledku toho předepsati podle § 20, odst. I., 2 a) poloviční rozsudečné straně žalované, ačkoliv tato ve sporu úplně zvítězila, přiči se tedy podstatě rozsudku mezitímního. Tímto nálezem se však počíná již řídit praxe finančních úřadů, což vede k důsledkům velmi nepříjemným. Jest přece všeobecně známo, že právě v žalobách o náhradu škody, které bývají omezovány na právní důvod, se domáhají soudci bez jakéhokoliv právního podkladu zaplacení nehorázných částek. Tato činnost se jim přirozeně značně ulehčuje, musí-li žalovaný a priori počítati s tím, že mu bude v každém případě předepsáno poloviční rozsudečné.

Další otázkou, jejíž probrání by vedlo zde příliš daleko, jest, zda žalovanému po pravoplatnosti rozsudku mezitímního předepsané rozsudečné se opět odepíše, což se zdá vyplývat i z ustanovení § 20, odst. I. cit. nař. in fine. Je-li tomu tak, pak jde jen o složitou manipulaci, z které státní pokladna nemá žádného trvalého užítku.

Z těchto důvodů bylo by velmi žádoucí kdyby nejvyšší správní soud podrobil tuto otázku opětné úvaze.

Jiří Husserl.

Autoři článků v tomto čísle.

Advokát v Praze Dr. Jiří Hora, advokát v Krnově Dr. Emil Daninger, kom. zem. úřadu Dr. Josef Nožička, vrch. kom. nejv. úč. kontr. úřadu Dr. František Muchka, univ. prof. Dr. Jaromír Sedláček, univ. asist. Dr. Štefan Luby, adv. konc. Dr. Arnošt Moškovič, advokát v Praze Dr. Jiří Husserl.